শ্যাম দেওঙ্ক জরিআরে ফকীর (মৃত)

বনাম

কিশোরী ওরফ লাল্লু এবং অন্যজণে

25 এপ্রিল, 1995

[কুলদীপ সিংহ, এন্. ভেঙ্কটচলা এবং
এস্. সাঘির অহম্মদ, ন্যায়মূর্ত্তিবৃন্দ]

য়ু. পি. চকবন্দী অধিনিয়ম, 1953:

ধারা 4, 9-A(2) - চকবন্দী প্রক্রিয়া - আপত্তি - 1954 রে দাখল করাযাইথিবা নিষেধাজ্ঞা কিম্বা বিকল্পরে দখল পাইঁ মকদ্দমারে দেৱানী অদালত দ্বারা পারিত বিচারাদেশ আধাররে সংশোধন হেবাকু থিবা রাজস্ব প্রবেশ -নির্ণ্ণয় করাযাইথিলা, য়ু.পি. জমিদারী উচ্ছেদ এবং ভূমি সংস্কার অধিনিয়মর ধারা 331 এবং অনুসূচী-II র ব্যবস্থাগুড়িকু দৃষ্টিরে রখি, মকদ্দমা দায়র করিবা সময়রে সেগুডিক যেপরি থিলে, এহি মকদ্দমা কেবল দেৱানী অদালতরে দাখল করাযাইপারিব এবং রাজস্ব অদালতরে নুহেঁ- এহি বিচারাদেশকু অণদেখা করিবারে চকবন্দী অদালত ন্যায়সঙ্গত নুহেঁ ।

য়ু. পি. জমিদারী উচ্ছেদ এবং ভূমি সংস্কার অধিনিয়ম, 1950:

ধারা 208, 209, 331 এবং অনুসূচী-II (যেপরি এহা য়ু. পি. ভূমি সংস্কার (সংশোধন) অধিনিয়ম 18/1956 পূর্বরু থিলা) - মকদ্দমা আদির সজ্ঞান - নির্ণ্ণয় করাযাইথিলা, সংশোধন অধিনিয়ম 18/1956 দ্বারা সংশোধন পূর্বরু ধারা 208 এবং 209 দ্বারা অন্তর্ভুক্ত মকদ্দমাগুড়িক কেবল দেৱানী অদালতরে দাখল করাযাইপারিব এবং রাজস্ব অদালতরে নুহেঁ- বিচারাধীন মকদ্দমা কিম্বা মূল ব্যবস্থা অনুযায়ী উপলব্ধ অপিল, সমীক্ষা কিম্বা পুনরীক্ষণর অধিকারকু সংশোধন প্রভাবিত করিনথিলা ।

উত্তর প্রদেশ চকবন্দী অধিনিয়ম 1953 অধীনরে আইনগত কার্য্যানুষ্ঠান গুড়িক আরম্ভ হেবা পরে, বিবাদীয় জমি গুড়িক অপিলকারীঙ্ক নামরে নথিভুক্ত হোইথিবা জণাপড়িথিলা । অধিনিয়মর ধারা 9A(2) অধীনরে উত্তরদাতা আপত্তিগুড়িক এহি যুক্তি উপস্থাপন করি দাখল করিথিলে যে, য়ু.পি. জমিদারী উচ্ছেদ এবং ভূমি সংস্কার

ଅଧିନିୟମ, 1950 ଲାଗୁ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଜମି ତାଙ୍କର *ଶିର* ଏବଂ *ଖୁଦକସ୍ତ* ଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟସ୍ତ ହେବା ତାରିଖ ଦିନ, ସେ ଏହାର ଭୂମିଧର ହୋଇଥିଲେ; ଯେହେତୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ଅପିଲକାରୀ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ, ସେ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଦେଶ ଏବଂ ବିବାଦରେ ଥିବା ଜମି ଉପରେ ଦଖଲ ପାଇଁ ବିକଳ୍ପ ଭାବରେ 5.1.1954 ତାରିଖରେ ଏକ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ; ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାରାଦେଶ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା *"ଦଖଲ ଦେହାନୀ"* ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲେ; ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅପିଲକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଉକ୍ତ ବିଚାରାଦେଶ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ବିଷୟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲା । ଆହୁରି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ବିଚାରାଦେଶ ଏବଂ *"ଦଖଲ ଦେହାନୀ"* ସତ୍ତ୍ୱେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ନାମରେ ରାଜସ୍ୱ ପ୍ରବେଶ ଜାରି ରହିଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ତାଙ୍କ *ଭୂମିଧାରୀ* ଅଧିକାରର ଘୋଷଣା ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରବେଶଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ ଦେବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ZA ଏବଂ LR ଅଧିନିୟମର ଧାରା 229-B ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଚକବନ୍ଦୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଧୀନରେ ବିବାଦରେ ଥିବା ଜମିକୁ ଅଣାଯିବା କାରଣରୁ ମକଦ୍ଦମାର ଫଏସଲା ହୋଇଥିଲା । ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣରେ ବିଫଳ ହେବା ପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କ ଦାବିକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ଏବଂ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସହିତ ବାତିଲ କରିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦରେ ଥିବା ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ପ୍ରବେଶଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯିବ । ବ୍ୟଥିତ ହୋଇ, ଅପିଲକାରୀ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅନୁସରଣ ନକରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ, ଯେଉଁ ମାମଲାରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ କୃଷି ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେହି ମାମଲାରେ ଜଡିତ ପ୍ରକୃତିର ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି ଏକ ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ । ଉତ୍ତରଦାତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଉପରେ ଆଧାରିତ ହେବା ବ୍ୟତୀତ, ଦେୱାନୀ କିମ୍ବା ରାଜସ୍ୱ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ

ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଜମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି ଏହା ଏକ ରାୟ ଥିଲା ଯାହାର ରାୟ ପୂର୍ବ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅଣଦେଖାକରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର କୌଣସି ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ପ୍ରଭାବ ନଥିଲା ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ଅଦାଲତ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ: **1.1.** ଧାରା **331** ତଥା ୟୁ. ପି. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମ, **1950**ର ଅନୁସୂଚୀ **II**ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ, ସେ ସମୟରେ ଯେପରି ଥିଲା (ଅର୍ଥାତ୍, **5.1.1954** ତାରିଖରେ, ଯେଉଁ ତାରିଖରେ ଉତ୍ତରଦାତା ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ), ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହି ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ଦାୟର କରାଯାଇପାରିବ, ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତରେ ନୁହେଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସେହି ମକଦ୍ଦମାରେ ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶ ଯାହା ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇଥିଲା, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା ଯାହାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲାଏବଂ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଆଧାରରେ ଉକ୍ତ ବିଚାରାଦେଶକୁ ଅଣଦେଖା କରିବାରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନଥିଲେ ଯେ ଧାରା **209** ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତରେ ଦାୟର କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ଅବୈଧ ବୋଲି ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ଏବଂ ଚକବନ୍ଦୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବାରେ ଠିକ୍ ଥିଲେ ।

1.2. ଅଧିନିୟମର ଅନୁସୂଚୀ **II**ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ଇତ୍ୟାଦି ଉପରେ ରାଜସ୍ୱ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ୟୁ.ପି. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମ, **1950**ର ଧାରା **331** ଜଡ଼ିତ ଅଟେ । ମୂଳତଃ ଅନୁସୂଚୀ **II** ଯେପରି ଥିଲା, ସେଥିରେ ଧାରା **208** ("ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ କିମ୍ବା ବଳକା ମରାମତି କିମ୍ବା କ୍ଷତି ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା") ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ଧାରା **209** ("ମାଲିକାନା ବିନା ଜମି ଦଖଲ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା") ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ପ୍ରବେଶ ନଥିଲା । ଏହି ପ୍ରବେଶଗୁଡିକ ୟୁ. ପି. ଜମି ସଂସ୍କାର (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ **18/1956** ଦ୍ୱାରା **28.5.1956** ତାରିଖରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା **23**ର "ବ୍ୟତୀତ" ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି,

ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାରିତା ପ୍ରଦାନ ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ମୂଳ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଅଧୀନରେ ଉପଲବ୍ଧ ଥିବା ଅପିଲ, ସମୀକ୍ଷା କିମ୍ବା ପୁନରୀକ୍ଷଣର ଅଧିକାରିତା ଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିନଥିଲା ।

1.3. ଧାରା 331 ଅଧୀନରେ ଥିବା ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ତଥା ୟୁ. ପି. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମର ଅନୁସୂଚୀ II, *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ର*ଙ୍କ ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତର ନିଷ୍ପତ୍ତିର ଆଧାର ଅଟେ । ଉକ୍ତ ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଧାରା 209 ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ଯାହା ମାଲିକାନା ବିନା ଜମି ଦଖଲ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଅଟେ, ତାହା କେବଳ ସହକାରୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ, ଯାହାକୁ ଅଧିନିୟମର ଅନୁସୂଚୀର IIର କ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟା 24 ରେ ମୂଳ ଅଧିକାରିତା ଅଦାଲତ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ତ୍ରୁଟି ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ନକରିବା କାରଣରୁ ହୋଇଥିଲା ଯେପରି ସେଗୁଡିକ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତାରିଖ, ଅର୍ଥାତ୍ 5.9.1955 ରେ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ମକଦ୍ଦମା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ମୂଳତଃ ଅନୁସୂଚୀ IIରେ ଥିବା ପ୍ରବେଶ ସମେତ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଅଦାଲତର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା, କିମ୍ବା ଏହା ମଧ୍ୟ ଏହାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା ଯେ ୟୁ. ପି. ଅଧିନିୟମ 18/1956 ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ରାଜସ୍ୱ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉପରେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାରିତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 209 ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକ କେବଳ 28.5.1956 ତାରିଖରୁ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା, 5.9.1955 ତାରିଖରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । * *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ର* ବନାମ *ଭୟା ଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* AIR (1973) SC 2391 = SCR [1974] 1 P.290, ମାମଲାକୁ ପୂର୍ବ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅଣଦେଖାକରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରଦାନ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯାଇଥିଲା ।

2. *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ* ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କୋହଳତା ଉପରେ ଆଧାରିତ ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପର୍କରେ, ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କୋହଳତା ସେହି ମାମଲାରେ ରାୟର ଆଧାର ନଥିଲା । ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ବିଚରଣ ଅଦାଲତରେ ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରିତାର ଅଭାବକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ

ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ, କୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ଯୋଗ୍ୟତା ଆଧାରରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ।

* *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ର* **ବନାମ** *ଭୟା ଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* **AIR (1973) SC 2391 = SCR [1974] 1 P.290, କୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିଲା ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 1691/1987 ।

C.M.W.P. ସଂଖ୍ୟା 4714/1975 ରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 11.12.86 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଶିବ ପୂଜନ ସିଂହ ଏବଂ ମନୋଜ ପ୍ରସାଦ (ଏନ୍. ପି.) ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଜେ. ପି. ଗୋୟଲ, ଏମ୍. ଆର୍. ବିଦସର ଏବଂ କେ. କେ. ଗୁପ୍ତା (ଏନ୍. ପି.) ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ଏସ୍. ସାଘିର ଅହମ୍ମଦଙ୍କ ଦ୍ୱାରା । *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ର* ବନାମ *ଭୟା ଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ,* AIR (1973) SC 2391 ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତର ନିର୍ଣ୍ଣୟର ସଠିକତା ଉପରେ ଏହି ଅପିଲରେ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି ଯେ ୟୁ. ପି. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମ, 1951 (ଏହା ପରେ ZA ଏବଂ LR ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ) ରେ ଥିବା ଦେୱାନୀ କିମ୍ବା ରାଜସ୍ୱ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ପୂର୍ବ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅଣଦେଖାକରି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପ୍ରଦାନ ବୋଲି ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଆଧାରରେ ପ୍ରଶ୍ନ କରାଯାଇଛି ଯେ ଅପିଲରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣଙ୍କ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଭୁଲ ରୂପେ କୋହଳତା ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତିଟି ଆଧାରିତ ଥିଲା ।

ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି ।

ୟୁ. ପି. ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରେ, ବାରାଣସୀ ଜିଲ୍ଲାର ଚିବିଲା ପ୍ରଗଣା ମହାଇଚ୍ ଗ୍ରାମରେ ଅବସ୍ଥିତ ଖାତା ସଂଖ୍ୟା 156 ଏବଂ 266 ର ପ୍ଲଟ୍ ଫକୀରଙ୍କ ନାମରେ ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା, ଯିଏକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକର ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ତା 'ପରଠାରୁ ତାଙ୍କ ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଖାତା ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ବିବାଦୀୟ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆମକୁ ସେହି ଖାତାଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

କିଶୋର ଓରଫ ଲଲ୍ଲୁ, ଯିଏ ଏହି ଅପିଲରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଅଟନ୍ତି, ସେ ୟୁ. ପି. ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିନିୟମ (ଏହା ପରେ 'ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ସୂଚିତ) ର ଧାରା 9A(2) ଅନୁଯାୟୀ ଆପତ୍ତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ଦୁଇଟି ଖାତାର ଜମି ZA ଏବଂ LR ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର *ଶିର* ଏବଂ *ଖୁଦଖାସ୍ତ* ଜମି ଥିଲା ତେଣୁ, ନ୍ୟସ୍ତ ହେବା ତାରିଖରେ ସେ ଏହାର ଭୂମିଧର ହୋଇଥିଲେ । ଏଥିରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ ଫକୀର, ଯିଏକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 4 ଥିଲେ, ତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ, ତେଣୁ ଫକୀରଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରୁ ଏବଂ ବିକଳ୍ପ ଭାବରେ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା ଜମି ଉପରେ ଦଖଲ ନିମନ୍ତେ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶର ବିଚାରାଦେଶ ପାଇଁ ସେ 5.1.54 ତାରିଖରେ ମୁନ୍ସିଫ୍ ଅଦାଲତରେ ନିୟମିତ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 5/1954 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁନ୍ସିଫ୍ ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 10 ଅକ୍ଟୋବର, 1956 ରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ତା 'ପରେ ସେ, ଯଥା, କିଶୋରୀ ଏକ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା 29 ଅକ୍ଟୋବର, 1958 ରେ ଦେୱାନୀ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମୋଦିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଫକୀରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ବିଚାରାଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 19 ନଭେମ୍ବର, 1957 ରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା "ଦଖଲ ଦେହାନୀ" ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏହାପରେ ଫକୀର ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 2328/1957 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ 12 ଜୁଲାଇ, 1961 ତାରିଖରେ ଏହାକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ ଫକୀରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 323/1961କୁ ମଧ୍ୟ 9 ଜୁଲାଇ, 1965 ତାରିଖରେ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଏହି

ବିଚାରାଦେଶଗୁଡ଼ିକ *ପୂର୍ବ ନ୍ୟାୟ* ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକରେ ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ଡିକ୍ରି ଏବଂ "ଦଖଲ ଦେହାନୀ" ସତ୍ତ୍ୱେ, ଫକୀରଙ୍କ ନାମରେ ରାଜସ୍ୱ ପ୍ରବେଶଗୁଡ଼ିକ ଜାରି ରହିଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଭୂମିଦାରୀ ଅଧିକା ରର ଘୋଷଣା ଏବଂ ଫକୀରଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ପ୍ରବେଶ ଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ୍ ଦେବା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏହି ମକଦ୍ଦମା ZA ଏବଂ LR ଅଧିନିୟମର ଧାରା 229-B ଅନୁଯାୟୀ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଇତି ମଧ୍ୟରେ 15 ମେ, 1971 ତାରିଖରେ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଏକତ୍ରୀକରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ପାଇଁ ଉକ୍ତ ଗ୍ରାମକୁ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବାରୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ଫଏସଲା ହୋଇଥିଲା । ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଫକୀରଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ରାଜସ୍ୱ ନଥିରେ ଥିବା ପ୍ରବେଶଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇପାରେ ।

ଫକୀର ତାଙ୍କ ଜବାବରେ କିଶୋରୀଙ୍କ ଦାବି ଗୁଡ଼ିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶ ଏକ ଅବୈଧତା ଅଟେ କାରଣ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ କିମ୍ବା ଦଖଲର ବିକଳ୍ପ ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନାହିଁ ଏବଂ ଏହିପରି ଏକ ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଗୁଡ଼ିକରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ।

13 ଡିସେମ୍ବର, 1972 ରେ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା କିଶୋରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଚକବନ୍ଦୀ ଅଧିକାରୀ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଫକୀରଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ ଗୁଡ଼ିକୁ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ । ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ କିଶୋରୀ ଏକ ଅପିଲରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯାହା 21 ଡିସେମ୍ବର, 1973 ରେ ଚକବନ୍ଦୀ ସହକାରୀ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ କିଶୋରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣକୁ ଉପ ଚକବନ୍ଦୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ତା 'ପରେ କିଶୋରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦେୱାନୀ ବିବିଧ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 4714/1975 ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ 11 ଡିସେମ୍ବର, 1986 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଚକବନ୍ଦୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶକୁ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସହିତ ବାତିଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଖାତା ସଂଖ୍ୟା 156 ଏବଂ 266 ସମ୍ବନ୍ଧରେ

ଫକୀରଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଥିବା ପ୍ରବେଶ ଗୁଡ଼ିକୁ ବାଦ୍ କରିଦିଆଯାଉ । ଏହି ରାୟ ବିରୋଧରେ ଏହି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ର* ବନାମ *ଭୟା ଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ*, AIR (1973) SC 2391 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅନୁସରଣ ନକରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭୁଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଏହା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ କୃଷି ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେହି ମାମଲାରେ ଜଡିତ ପ୍ରକୃତିର ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନାହିଁ ଏବଂ ଏହିପରି ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଗୁଡ଼ିକରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଯେ *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ* ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଅନୁସରଣ ନକରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଥିଲେ କାରଣ ଏହି ମାମଲାରେ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଆଇନର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକ କୋହଳତା ଉପରେ ସେହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆଧାରିତ ଥିଲା ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ କାରଣ ଯେ ଦେୱାନୀ କିମ୍ବା ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତର ଅଧିକାର ସହିତ ଜଡିତ ZA ଏବଂ LR ଅଧିନିୟମର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା । ତେଣୁ, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ *ପୂର୍ବ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅଣଦେଖାକରି* ପ୍ରଦତ୍ତ ରାୟ ବୋଲି ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର କୌଣସି ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ପ୍ରଭାବ ନଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟର ଅନୁଧ୍ୟାନ ଏହା ଦର୍ଶାଏ ଯେ *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ* ମାମଲାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦୁଇଟି କାରଣରୁ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅନୁସରଣ କରିନଥିଲେ: ପ୍ରଥମଟି ଏହା ଥିଲା ଯେ ସେହି ମାମଲାରେ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ରିହାତି ଉପରେ ଏହା ଆଧାରିତ ଥିଲା ଯାହା ସଠିକ୍ ନଥିଲା ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଏହା ଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ରାୟକୁ *ପୂର୍ବ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅଣଦେଖାକରି* ପ୍ରଦତ୍ତ ରାୟ ବୋଲି ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆଇନର ପ୍ରଶ୍ନରେ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ରିହାତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିବା ଯେ ଏହି ରିହାତି ରାୟର ଆଧାର ନଥିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମନ୍ତବ୍ୟ ନିମ୍ନରେ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯାଇପାରେ:

"କିନ୍ତୁ ସମଗ୍ର ମାମଲାର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶଟି ହେଉଛି ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନଥିଲା । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତରେ ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଯୁକ୍ତି ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠାରେ ନ୍ୟାୟିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିକାରିତାର ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଅଭାବ ଥାଏ, ସେହି ଆବେଦନ ଯେକୌଣସି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇପାରିବ, ଏବଂ ଏପରିକି ନିଷ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଯୋଗେଶ୍ୱର ପ୍ରସାଦ ଏହି ଆଧାରରେ ଏହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ଯେ ବିଚାରାଦେଶଟି ଏକ ଅସିଦ୍ଧତା ଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ଉଦ୍ଧୃତାଂଶଟି ସୂଚିତ କରିବ ଯେ ସେହି ମାମଲାରେ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ତାହା ହେଉଛି ବିଚାରଣ ଅଦାଲତରେ ଆଇନଗତ ଅଧିକାରିତାର ଅଭାବକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ଥାପନ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ, ତାହା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଟିର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସନ୍ତୁ, *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ* ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଏହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ଯେ ଏପରିକି ଚକବନ୍ଦୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗୁଡ଼ିକ ଆରମ୍ଭ ହେବା ତାରିଖରେ ମଧ୍ୟ, ଫକୀରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ, ଯାହାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନଥିରେ ରାଜସ୍ୱ ପ୍ରବେଶ ଗୁଡ଼ିକ ରହିଥିଲା, କିଶୋରୀ (ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1) ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରକୃତିର ଏକ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଦେୱାନୀ କିମ୍ବା ରାଜସ୍ୱ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅଧିକାରିତା କ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଉପଯୁକ୍ତ ବିଚାର ଉପରେ ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦିଆଯାଇଛି କି ।

ୟୁ. ପି. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 331 ଏବଂ ଅନୁସୂଚୀ II ରେ ଥିବା ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା, *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ* ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଆଧାର ଅଟେ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧାରା 331ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦ୍ଧୃତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅନୁସୂଚୀ IIର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏହାର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଉପରେ ନିମ୍ନମତେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ:-

"ଯେତେଦୂର ଧାରା 331 ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ, ତାହା ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା:

"331. ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା ଆଦିର ସଜ୍ଞାନ ।

(1) ଏହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଏହା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ବ୍ୟତୀତ ଅନୁସୂଚୀ II ର ସ୍ତମ୍ଭ 4 ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଏକ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908 ରେ କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏହାର ସ୍ତମ୍ଭ 3 ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା, ଆବେଦନ କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନଗୁଡିକର ସଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନାହିଁ ।

କ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟା 24ରେ ଅନୁସୂଚୀ II ଦର୍ଶାଏ ଯେ ମାଲିକାନା ବିନା ଜମି ଦଖଲ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଧାରା 209 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମକଦ୍ଦମା, ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ସହକାରୀ ଜିଲାପାଳଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯିବା ଉଚିତ୍, ଯାହାକୁ ମୂଳ ଅଧିକାରିତା ଅଦାଲତ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଉପରୋକ୍ତ ଧାରା 331(1) କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଦାଲତ ଅର୍ଥାତ୍, ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ସହକାରୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଞାନ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଏକ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ଏପରି ଏକ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର ଅଧିକାରିତାର ଅଭାବ ଥିଲା । ଏହା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଅନେକ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଇନର ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା, ଏପରିକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇନଥିଲା, ଯିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ସୀମା ଅବଧି ୟୁ. ପି. ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 1/1951 ଅନୁଯାୟୀ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିକାରିତାର ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅଭାବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲେ, ବାଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରିବାକୁ ପଡିବ ।"

ବିବୃତିର ଅନୁଚ୍ଛେଦ-1 ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା 5 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1955 ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଉଦ୍ଧୃତାଂଶରୁ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବ ଯେ ଏହି ଅଦାଲତ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ ଯେ ଧାରା 209 ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ଯାହା ମାଲିକାନା ବିନା ଜମି ଦଖଲ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଅଟେ, ତାହା କେବଳ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ସହକାରୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ, ଯାହାକୁ ଅଧିନିୟମର ଅନୁସୂଚୀର IIର କ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟା 24 ରେ ମୂଳ ଅଧିକାରିତା ଅଦାଲତ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିଲା ।

ୟୁ. ପି. ଜମିଦାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଏବଂ ଭୂମି ସଂସ୍କାର ଅଧିନିୟମ 1952 ମସିହାରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅନୁସୂଚୀ II, ଯାହାକି ମୂଳତଃ ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ରହିଥିଲା, ସେଥିରେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 209 ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କୌଣସି ପ୍ରବେଶ ଉଲ୍ଲେଖ ନଥିଲା । ଏହି ପ୍ରବେଶ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ୟୁ. ପି. ଜମି ସଂସ୍କାର (ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 18/56 ଦ୍ୱାରା 28 ମେ, 1956 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା ଯାହା ୟୁ. ପି. ଜମି ସଂସ୍କାର (ସଂଶୋଧନ) (ଦ୍ୱିତୀୟ) ଅଧ୍ୟାଦେଶ, 1956 କୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିଲା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 208 ଦ୍ୱାରା ଅନୁଧ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିବା "ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ କିମ୍ବା ମରାମତି କିମ୍ବା ନଷ୍ଟ କିମ୍ବା କ୍ଷତି ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା" ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରବେଶ ମଧ୍ୟ ଉପରୋକ୍ତ ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସୂଚୀ IIରେ ସେହି ଦିନଠାରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ 28 ମେ, 1956 ତାରିଖରୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 23 ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ:

"ବ୍ୟତୀତ: (1) ଏହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ସଂଶୋଧନ, ପୂର୍ବରୁ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ଭୋଗିଥିବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟର ବୈଧତା, ଅବୈଧତା, ପ୍ରଭାବ କିମ୍ବା ପରିଣାମକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଜିତ, ଅଭିବର୍ଦ୍ଧିତ କିମ୍ବା ବହନ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ଅଧିକାର, ଶୀର୍ଷକ, ଦାୟିତ୍ୱ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କିମ୍ବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ଅଧିକାରିତାକୁ ଏବଂ ଏଠାରେ ଏପରି ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା କୌଣସି ସଂଶୋଧନ ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା

କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସ୍ଥାପିତ କିମ୍ବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ ।

(ii) ଏଠାରେ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ସଂଶୋଧନ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥିବା କିମ୍ବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରୁ ଏକ ଅପିଲ, ସମୀକ୍ଷା କିମ୍ବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ, ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ଏହା ନିର୍ଭର କରିଥାନ୍ତା ଯଦି ତାହା ଉକ୍ତ ପ୍ରାରମ୍ଭ ପୂର୍ବରୁ ସ୍ଥାପିତ କିମ୍ବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ଉପରୋକ୍ତ ରକ୍ଷାକାରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ମୂଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଗୁଡ଼ିକ ଅନୁଯାୟୀ ଉପଲବ୍ଧ ବିଚାରାଧୀନ ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ଅପିଲ, ସମୀକ୍ଷା କିମ୍ବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଅଧିକାରଟି ସଂଶୋଧନ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିନଥିଲା ।

ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ମୂଳତଃ ଥିବା ଅନୁସୂଚୀ IIର ପ୍ରବେଶ ସମେତ ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା କିମ୍ବା ୟୁ. ପି. ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 18/1956 ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିୟମରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ରାଜସ୍ୱ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାରିତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ଏହାର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇ ନଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏହା ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ଆଗେଇଥିଲେ ଯେ 5 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1953 ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ନୁହେଁ ବରଂ କେବଳ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ସହକାରୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ମକଦ୍ଦମା କରାଯାଇପାରିବ ।

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତାରିଖରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବା ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିଚାର ନକରିବା କାରଣରୁ ଏହି ତ୍ରୁଟି ହୋଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ଅଧିନିୟମର 209 ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକର କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା 28 ମେ, 1956 ରୁ ସଜ୍ଞାନ କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ, *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ* ମାମଲାର ମକଦ୍ଦମାରେ ଯାହା 5 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1955 ରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଦର୍ଶାଯାଇଛି, ତତ୍କାଳୀନ ମାମଲାରେ କିଶୋରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 5 ଜାନୁଆରୀ, 1954 ରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା । ସେହି ତାରିଖରେ, ଧାରା 331 ତଥା ସେତେବେଳେ ଯେପରି ଥିବା ଅନୁସୂଚୀ II ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହି ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତରେ ନୁହେଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସେହି ମକଦ୍ଦମାରେ ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶ, ଯାହା ନିମ୍ନ ଅପିଲୀୟ ଅଦାଲତ ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏବଂ ପରେ ଦୁଇ ଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ଦ୍ୱାରା କାଏମ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଫକୀରଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା ଯାହାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଅଦାଲତ ଏହି ଆଧାରରେ ସେହି ବିଚାରାଦେଶ ଗୁଡ଼ିକୁ ଅଣଦେଖା କରିବାରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ ଯେ *ଚନ୍ଦ୍ରିକା ମିଶ୍ରଙ୍କ* ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ଧାରା 209 ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା କେବଳ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବିଚାରାଦେଶ ଏକ ଅସିଦ୍ଧତା ଅଟେ । ତେଣୁ ଆମ ମତରେ, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ଏବଂ ଚକବନ୍ଦୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଠିକ୍ ଥିଲେ ।

ତେଣୁ ଏଥିରେ କୌଣସି ବଳ ନଥିବା କାରଣରୁ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା । ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଆର୍. ପି.   ଅପିଲ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

<u>**ଅସ୍ୱୀକରଣ**</u>

"ଉପଭାଷା ରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ସୁଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗୀତା ଲେଙ୍କା,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ